

РЕШЕНИЕ

№ 233

гр. П., 07.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., IX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Т.И.Т.

при участието на секретаря Ц.Ч.М.
като разгледа докладваното от Т.И.Т. Гражданско дело № 20221720104953
по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл.439 от ГПК.

Производството по делото е образувано въз основа на искова молба от Л. Д. Х., ЕГН *****, с адрес: гр. П., ***, срещу „***” ЕАД, ЕИК ***, със седалище/адрес на управление: ***, с която са предявени искове с правно основание чл.439 ГПК, с които ищецът иска да бъде признато за установено спрямо ответника, че ищецът не дължи на ответника сумата от 2500 лева за главница, представляващи частичен иск от главница в размер па 22128.67 лева, за която сума на 26.06.2015 г. е бил издаден изпълнителен лист по арбитражно дело № *** г. по описа на арбитър Б.Г. във вр. т.д. № *** г. по описа на Софийски градски съд, въз основа на който е било образувано изп.д. № *** г. по описа на ЧСИ А.В., поради погасено по давност право на принудително изпълнение.

В исковата молба се твърди, че след датата на образуване на изпълнителното дело, в хода на същото са събрани следните суми: сума в размер на 260.50 лева на дата 29.09.2021 г., сума в размер на 456.55 лева па дата 04.10.2021 г., сума в размер на 57.96 лева на дата 01.11.2021 г. и сума в размер на 191.94 лева на дата 08.11.2021 г. Твърди се, че от датата на издаването на изпълнителния лист (26.06.2015 г.) до датата на образуване на изпълнителното дело (24.06.2021 г.) са изминали повече от 5 (пет) години. С оглед на това се твърди, че ищецът не дължи принудително изпълнение, тъй като правото на принудително изпълнение на обективизираното в него парично вземане е било погасено поради изтекла погасителна давност.

В законоустановения срок ответникът „***” ЕАД е подал отговор, с който е изразил

становище, че искът е допустим, но следва да бъде отхвърлен като неоснователен. Ответникът твърди, че е придобил процесното вземане след сключен Договор за цесия от 08.08.2018 г. с предишния кредитор „****“. Ответникът твърди, че въз основа на процесния изпълнителен лист на 03.09.2015 г. е било образувано изп.д.№**** г. на ЧСИ ***, по което са извършвани множество изпълнителни действия, прекъсващи давността. Същото изпълнително дело е прекратено на 04.03.2021 г., поради което и вискателят е изтеглил изпълнителния лист и е образувано ново изп.д. № *** г. по описа на ЧСИ А.В., по което също са извършвани множество действия, прекъсващи давността.

В съдебно заседание ищецът се представлява от адв. Б., който поддържа предявения иск и моли съда да го уважи, като им се присъдят сторените по делото разноски. Представя списък на разноските.

Ответникът в съдебно заседание не се представлява и не взема становище по иска.

II. районен съд, като взе предвид становището на страните и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 от ГПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта:

Съдът намира, че така предявения иск с правно основание чл.439 от ГПК е допустим, поради което и следва да се произнесе по същество.

По основателността:

От приложеното копие на изп. дело № *** г. по описа на ЧСИ *** се установява, че на 26.06.2015 г. по арбитражно дело № *** г. по описа на арбитър Б.Г. във вр. т.д. № *** г. по описа на Софийски градски съд в полза на „*** Б.“ ЕООД е бил издаден процесният изпълнителен лист, съгласно който М.М.П., ЕГН ***** и ищецът Л. Д. Х. са осъдени да заплатят солидарно на „*** Б.“ ЕООД сумата от 22128.67 лева, заедно със законната лихва от 29.01.2015 г. – датата на постановяване на арбитражното решение до окончателното погасяване на задължението, сумата от 892.57 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение и сумата от 85.00 лева разноски по арбитражното производство, както и сумата от 50.00 лева, представляваща заплатена от молителя държавна такса в производството по издаване на изпълнителен лист.

По молба на „*** Б.“ ЕООД от 09.09.2015 г. и въз основа процесния изпълнителен лист е образувано изп. д. № *** г. по описа на ЧСИ ***. В молбата на вискателя са посочени и конкретни изпълнителни действия, чрез които да се извърши принудителното изпълнение.

Видно от материалите съдържащи се в изпълнителното дело, по същото със заповрни съобщения от 08.09.2015 г. до „****“ ЕАД са наложени заповри върху сметките на длъжниците. Със заповрни съобщения от 08.09.2015 г. до „****“ ЕАД са наложени заповри върху получаваните от длъжниците трудови възнаграждения.

С уведомление от 15.09.2015 г. „****“ ЕАД са уведомили ЧСИ, че по отношение на

длъжника Л. Д. Х. има наложен предходен запор върху получаваното от него трудово възнаграждение по образувано при ЧСИ – М.Б. изпълнително дело, по който се удържат суми, поради което запора ще бъде изпълнен след погасяване на първия наложен запор.

От съдържащите се в изпълнителното дело Протоколи за извършено погасяване се установява, че в периода от 25.09.2015 г. до 28.04.2016 г. чрез наложените запори на длъжника М.М.П. е събрана и преведена в полза на вискателя сумата от 787.36 лева, с която са извършени погасявания по разносните по арбитражното дело и държавните такси. Последният превод от ЧСИ към вискателя е на 28.04.2016 г., което се установява от печатите положени върху гърба на изпълнителния лист.

Със запорно съобщение от 14.07.2016 г. ЧСИ *** е наложила запор върху получаваното от М.М.П. трудово възнаграждение при „****“ ЕАД, които с уведомление от 28.07.2016 г. са уведомили ЧСИ, че М.М.П. не работи при тях, считано от 01.04.2016 г.

С уведомление от 27.07.2016 г., „****“ ЕАД са уведомили ЧСИ, че Л. Х. не работи при тях, считано от 01.04.2016 г.

Няма спор, че с Договор за продажба и прехвърляне на вземания от 08.08.2018 г. сключен между „*** Б.“ ЕООД и ответника, „****“ ЕАД са придобили процесното вземане.

С Постановление за прекратяване от 04.03.2021 г. и по молба на „****“ ЕАД, ЧСИ *** е прекратила на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК изпълнителното производство по изп.д. № *** г. по описа на ЧСИ ***.

По молба на ответното дружество и въз основа на процесния изпълнителен лист на 24.06.2021 г. при ЧСИ А.В. е образувано изп. д. № *** г. В молбата ответното дружество е посочило способи на изпълнение, като е и възложило на ЧСИ на основание чл.18 от ЗЧСИ да извърши всички действия за хода на изпълнителното производство.

По образуваното изп.д. № *** г., ЧСИ А.В. със запорни съобщения от 18.07.2021 г. до „****“, до „****“ АД, до „****“ АД е наложен запор върху получаваното от длъжника М.М.П. трудово възнаграждение и открити сметки в Банките, а със запорно съобщение от 18.07.2021 г. до „****“, до „*** (Б.)“ ЕАД, „****“ АД, до „****“ АД, са наложени запори върху получаваното от длъжника Л. Д. Х. трудово възнаграждение и открити сметки.

При така установеното от фактическа страна, се налагат следните правни изводи:

Съгласно чл.439 от ГПК, длъжникът по изпълнителното производство може да оспори чрез иск изпълняемостта на вискателя, ако възраженията му се основат на факти, настъпили след издаването на съдебния акт.

Искът по чл.439 от ГПК е отрицателен установителен иск и с него ищецът се домогва да установи, че изпълняемостта на вискателя по изпълнителното дело, вследствие на новонастъпили след постановяването на съдебния акт факти, е престанало да съществува, или че изпълняемостта му не е настъпила.

Предявеният иск е основан на твърдения, че ищецът не дължи процесните суми на ответника поради наличие на новонастъпили обстоятелства след влизане в сила на

арбитражното решение на парично задължение, с което е признато вземането спрямо ищеца, а именно погасяването на вземанията, поради изтекла погасителна давност.

Процесните вземания са установени с арбитражно решение, въз основа на което е издаден и изпълнителния лист от 26.06.2015 г., поради което на основание чл.117, ал.2 от ЗЗД давността за тях е петгодишна.

Съгласно чл.117, ал.2 от ЗЗД, ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години.

Съдът намира, че арбитражното решение е влязло в сила на 26.06.2015 г. когато е издаден изпълнителния лист, въз основа на който при ЧСИ – *** е образувано изпълнително дело № *** г., която дата е и по – късната дата, доколкото липсва отразяване в изпълнителния лист относно датата на влизане в сила на арбитражното решение.

В случая съгласно процесния изпълнителен лист ищецът е осъден да заплати солидарно с М.М.П. на „***“ ЕООД процесните вземания, поради което има качеството на солидарен длъжник. По силата на чл.125, ал.1 от ЗЗД спирането и прекъсването на давността срещу един солидарен длъжник не произвежда действие спрямо останалите съдължници. Следователно, предвид относителното действие на солидарността, в конкретния случай тя следва да бъде съобразена само по отношение на ищеца в настоящото производство – Л. Д. Х..

В горния смисъл от датата на влизане в сила на арбитражното решение - 26.06.2015 г. до образуване на изпълнителното дело № *** г. по описа на ЧСИ – *** - 03.09.2015 г. е изминал период от почти три месеца, поради което предвидената в чл.117, ал.2 от ЗЗД погасителна давност не е изтекла.

На 26.06.2015 г. е постановено Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС. С разрешенията дадени в т.10 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС е прието, че давността се прекъсва с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и/или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл.18, ал.1 от ЗЧСИ): насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Съгласно разясненията дадени в посоченото Тълкувателно решение, нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. В мотивите на посоченото тълкувателно решение е разяснено, че за разлика от исковия процес, където давността за вземането се прекъсва еднократно - в началото на процеса, то при изпълнителния процес давността се прекъсва многократно – с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Новата давност започва да тече от този момент и с

предприемането на всяко действие за принудително изпълнение се прекъсва. В изпълнителния процес давността не спира, защото кредиторът може да избере дали да действа (да иска нови изпълнителни способности, защото все още не е удовлетворен), или да не действа (да не иска нови изпълнителни способности).

В горния смисъл и съгласно приетото в т.10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по тълк.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, давността е прекъсвана, с подаването на молбата от „*** Б.“ ЕООД на 03.09.2015 г., въз основа на която при ЧСИ – *** е образувано изп.д. № *** г., тъй като в същата вискателят е насочил изпълнението чрез конкретен изпълнителен способ, по която молба ЧСИ е наложил заповор върху трудовото възнаграждение и сметки на ищеца със заповорно съобщение от 08.09.2015 г., до „****“ ЕАД и до „****“ ЕАД, от които заповори по изпълнителното дело няма данни да са събрани суми. След 08.09.2015 г. когато по отношение на ищеца – солидарен длъжник по образуваното при ЧСИ – *** изпълнително дело е наложен заповор, няма извършени други действия насочени към спиране или прекъсване на давността по отношение на солидарния съдлъжник Л. Д. Х..

С разрешенията дадени в т.10 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС е прието, че когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по силата на закона – на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК (чл.330, ал.1, б. „д” ГПК (отм.)), нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. В мотивите на посоченото тълкувателно решение е разяснено, че за разлика от исковия процес, където давността за вземането се прекъсва еднократно - в началото на процеса, то при изпълнителния процес давността се прекъсва многократно – с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Новата давност започва да тече от този момент и с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение се прекъсва. В изпълнителния процес давността не спира, защото кредиторът може да избере дали да действа (да иска нови изпълнителни способности, защото все още не е удовлетворен), или да не действа (да не иска нови изпълнителни способности).

Видно от приложеното копие на изп. д. № *** г. по описа на ЧСИ - Б., в продължение на две години, считано от 08.09.2015 г. от вискателя не е поискано извършването на изпълнителни действия спрямо ищеца – солидарен длъжник, поради което и по силата на даденото разрешение в т.10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по т. д. № 2/ 2013 год. на ОСГТК на ВКС, изпълнителното производство спрямо него е прекратено на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК към 08.09.2017 г., поради перемпция. В съответствие с т.10 от посоченото Тълкувателно решение, без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това, тъй като прекратяването на изпълнителното производство става по право, а новата давност започва да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие.

С оглед горното и предвид разпоредбата на чл.125, ал.1 от ЗЗД, след 08.09.2015 г.,

когато е прекъсната давността по отношение на ищеца с наложените запори в „***“ ЕАД и върху трудовото му възнаграждение, то и от този момент – 08.09.2015 г. е започнала да тече новата пет годишна давност по чл.111, б. „в“ от ЗЗД, която е изтекла към 08.09.2020 г. Второто изпълнително дело № *** г. по описа на ЧСИ – А.В. е образувано на 24.06.2021 г., а пет годишната давност е изтекла към 08.09.2020 г., т.е. преди неговото образуване, поради което и същото не може да прекъсне вече изтеклата давност. При това положение и следва да се приеме, че процесното вземане спрямо ищеца - солидарен длъжник е погасено по давност, както към 08.09.2020 г., така и към датата на предявяване на иска – 07.09.2022 г., поради което и следва да бъде признато за установено, че ищецът, не дължи на ответното дружество процесната сума от 2500 лева за главница, представляващи частичен иск от главница в размер на 22128.67 лева, за която сума на 26.06.2015 г. е бил издаден изпълнителен лист по арбитражно дело № *** г. по описа на арбитър Б.Г. във вр. т.д. № *** г. по описа на Софийски градски съд, въз основа на който е било образувано изп.д. № *** г. по описа на ЧСИ А.В., поради погасено по давност право на принудително изпълнение.

По разноските:

С оглед изхода на делото следва да бъдат присъдени и направените по делото разноски от ищеца, за което е представил списък по чл.80 от ГПК. Съгласно представения списък ищецът претендира разноски в размер на 50.00 лева – такса за образуване на делото, и сумата от 24.00 лева – такса за препис от изпълнително дело. Претендираните от ищеца разноски са доказани от съдържащите се в делото документи, поради което и следва да бъдат възложени върху ответната страна.

В настоящето производство ищецът е бил представлявана безплатно от адв. Б.. С оглед фактическата и правна сложност на делото, процесуалното поведение на ответника, и предвид защитаваания материален интерес, съдът намира че дължимото адвокатско възнаграждение на адвоката представлявал безплатно ищеца в хода на делото, следва да бъде определено по реда на чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (в редакцията му към датата на предявяване на иска – 07.09.2022 г.), поради което и дължимото му се адвокатско възнаграждение, предвид фактическата и правна сложност на делото, извършените от адвоката процесуални действия, по предявяване на иска и явяване в едно съдебно заседание, следва да бъде определено в минимален размер от 405.00 лева, което следва да бъде възложено върху ответника.

С оглед изхода на делото на ответника не се дължи присъждане на разноски.

Тъй като ищецът е бил освободен частично от заплащане на дължимата държавна такса, в съответствие с чл.78, ал.6 от ГПК, когато делото е решено в полза на лице, освободено от държавна такса или от разноски по производството, осъденото лице е длъжно да заплати всички дължащи се такси и разноски. С оглед на това, ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати по сметка на Пернишки районен съд остатъка от дължимата държавна такса по предявения иск в размер на 50.00 лева.

Водим от горното, П. районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.439 от ГПК, по отношение на „***“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище/адрес на управление: ***, че Л. Д. Х., ЕГН *****, с адрес: гр. П., ***, **НЕ ДЪЛЖИ** на „***“ ЕАД, в качеството му на цесионер по Договор за продажба и прехвърляне на вземания от 08.08.2018 г. сключен между „*** Б.“ ЕООД и „***“ ЕАД, изпълнение на сумата от 2500 лева за главница, представляващи частичен иск от главница в размер на 22128.67 лева, за която сума на 26.06.2015 г. е бил издаден изпълнителен лист по арбитражно дело № *** г. по описа на арбитър Б.Г. във вр. т.д. № *** г. по описа на Софийски градски съд, въз основа на който е било образувано изп.д. № *** г. по описа на ЧСИ А.В., поради погасяване на вземането по давност.

ОСЪЖДА „***“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище/адрес на управление: *** **ДА ЗАПЛАТИ** на Л. Д. Х., ЕГН *****, с адрес: гр. П., *** сумата в размер на 74.00 (седемдесет и четири) лева, представляващи разноски по производството за държавна такса, и такса за препис от изпълнително дело.

ОСЪЖДА „***“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище/адрес на управление: *** **ДА ЗАПЛАТИ** на адв. Б. Б. Б., член на САК, личен № ***, със служебен адрес: ***, сумата от 405.00 (четиристотин и пет) лева, представляваща възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на Л. Д. Х., ЕГН *****, по гр.д. № 04953/2022 г. на ПРС.

ОСЪЖДА „***“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище/адрес на управление: *** **ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на Пернишки районен съд държавна такса за водене на делото в размер на 50.00 (петдесет) лева, по предявения иск от Л. Д. Х., ЕГН *****, с правно основание чл.439 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред П. окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – П.: _____